

In gesprek met een echte Reuselse

Opa Bertje Panjoel was unne lieve, brave mins. Hij kwam hil veul bé ons thuis en ik lùsterde gèère nor z'n schôn verhaolen wor hil veul fantasie bé kwam kééken. Volgens opa was zénne vodder gevluht út 't leger van Napoleon. Hij kwam teréécht op 't Hóóg in Hoogemierd en hi daor lange tèèd in z'n Frans legeruniform rondgelópen.

Jeanne van Rooij-Van Limpt in 2014.

Aan het woord is de 74-jarige Jeanne van Rooij-Van Limpt de jongste, ook wel kakkenestje genoemd, uit het negen kinderen tellende gezin van Jan van Limpt en Bel Panjoel.

Grootouders

Opa Péérke van Limpt en oma Anna Geerts heb ik nooit gekend. Ze waren al jaren overleden voor ik geboren ben. Hun gezin met onze pa is opgegroeid op de Molenberg die toen nog de *Straot* werd genoemd. Later is in hun huis het gezin van Péér d'n Trooyer gaan wonen gevolgd door het gezin van *Fros* van Loon. Onze pa, Jan van Limpt in Reusel beter bekend als de *d'n Dove* Jan van Limpt is opgegroeid in een gezin van negen kinderen. In mijn jonge jaren kwam ik daar in de buurt nog vaak omdat in het huis ernaast Kees oom, Kees Klak (van Limpt) en tante Miet woonden.

In de jaarlijkse Mariaprocessie in Reusel mocht ik als bruidsmeisje een aantal keer meelopen waar ik best trots op was. Tante Miet vertelde me toen dat ik bij buurman *Fros* van Loon wel wat bloemen mocht plukken om er tijdens de processie mooi bij te lopen en een bloemenhulde te kunnen brengen. Toen ik dat bij de familie van Loon vol verwachting ging vragen, kwam ik echter tot mijn grote teleurstelling van een

koude kermis thuis. Gelukkig mocht ik toen in de tuin van tante Miet wat bloemen plukken die echter een stuk minder mooi waren dan die van hun burens.

Oma Anna Panjoel-Mutsers is overleden toen ik nog maar een peuter was en ik heb haar daarom ook niet bewust meegemaakt. Opa Bertje Panjoel daarentegen herinner ik me heel goed. Hij woonde toen in bij ome Driek Panjoel en tante To die een boerderij hadden aan de Rijpershoek. Ze hadden die boerderij van opa en oma Panjoel overgenomen.

Opa Panjoel kwam bij ons bijna dagelijks over de vloer. Ik kon van hem genieten omdat hij altijd mooie verhalen vertelde die hij meestal veel spannender maakte dan ze in werkelijkheid waren. Hij was heel behulpzaam en had een lief karakter. Het schillen van aardappelen was voor hem heel normaal. Oma Mutsers-Panjoel schijnt veel pittiger geweest te zijn; ik heb gehoord dat ze wel eens kattig uit de hoek kon komen.

Het overlijden in oktober 1947 van opa Pan-

Jeanne van Limpt toen ze op 27 mei 1944 haar vierde verjaardag vierde.

joel kan ik me nog heel goed herinneren en heeft veel indruk op mij gemaakt. De Reusel-se kerk was nog niet van de opgelopen oorlogsschade hersteld. Daarom werd de uitvaartdienst in de Karel I sigarenfabriek aan de Turnhoutseweg gehouden. Het volgens oud gebruik bidden van het rozenhoedje vond plaats in de kapel van de fraters. Zoals ik daar als 7-jarige meisje opa vredig in de kist zag liggen, staat nog helder op m'n netvlies en zal ik nooit vergeten, vertelt Jeanne gemeend.

Ouderlijk gezin

Onze pa en ons moeder kregen in de *Straot 103*, nu de Mierdeseweg 17 negen kinderen waarvan ik de jongste was, het zogenaamde kakkenestje. Eerder waren er in ons gezin al vijf zusjes geboren gevolgd door 3 broertjes. Tot het uitbreken van de oorlog, in Nederlands Indië, had ons moeder liever gehad dat haar oudste kinderen jongens waren. Toen echter de zonen van tante Trien Jansen-Van Limpt als dienstplichtige soldaten naar Nederlands Indië moesten om daar te gaan strijden tegen de opstandelingen met alle gevaren van dien was ze maar wat blij dat het meiden waren.

Hoewel we voor ons gevoel niets tekort kwamen, konden onze ouders met moeite

de eindjes aan elkaar knopen. De doofheid van onze pa was wel een handicap maar we hebben daar als gezin geen echte problemen van ondervonden. Samen met ons moeder zorgde hij *zur hil veul nestwèrmte* en dat vonden wij veel belangrijker. Binnenshuis zwaaide ons moeder de scepter. Ze was heel creatief en kon met heel weinig veel doen. Met kerstmis zorgde ze op haar manier voor een feestelijke sfeer. Van een beddenlaken maakte ze een prachtig tafelkleed door er kruislings biezen overheen te maken van rood crêpepapier. Midden op de tafel stond een grote kaarsenstandaard. Ze maakte die van een half doorgesneden *erpel* waarin ze de rechtgebogen haak van een kleeerhanger stak. *Erpel* en kleeerhaak werden omwikkeld met zilverpapier en boven op de kapstok werden kaarsklemmetjes geplaatst met kaarsen erin. Bovendien stond bij ieder eetbord nog een kaars in een halve aardappel omwikkeld met zilverpapier en rood crêpepapier. Wanneer dan het licht uit was, alle kaarsen brandden en we gezellig aan de kerstdis zaten, kon in onze ogen kerstmis niet mooier zijn.

Onze pa heeft heel zijn werkzame leven de kost verdiend als sigarenmaker, al was hij daar niet erg bedreven in. Lange tijd heeft hij bij de Aida gewerkt en later bij de Agio.

Opa Bertje Panjoel omstreeks 1938. Hij vertelde aan Jeanne fantastische verhaaltjes.

Oma Anneke Mutzers omstreeks 1938.

Soldaat Jan van Limpt in dienst bij de afdeling telefonie tijdens de Eerste Wereldoorlog.

Hij was in Reusel medeoprichter van het Centraal Ziekenfonds en de Sigarenmakers bond. Dikwijls was hij te vinden in zijn grote tuin waar hij voor zijn gezin genoeg groente, aardappelen en fruit kweekte. Hij hield de groenteboer bijna helemaal buiten de deur. Ook had hij *kiepen* en varkens, waardoor we altijd voorzien waren van eieren en twee keer per jaar een varken konden slachten. Ondanks zijn doofheid kon hij erg genieten wanneer wij tijdens feestjes en verjaardagen stukskes voordroegen en samen zongen en plezier maakten. Onze pa en ons moeder waren *hil goei minsen*, vertelt Jeanne.

Toen ons gezin in 1940 compleet was is bij ons *Jurriën Sieme* (Simon Jansen) in de kost gekomen. Van ons moeder mochten we tegen hem geen *Jurrie* zeggen, alleen Sieme was toegestaan. We waren wel eens jaloers op hem omdat we vonden dat hij door ons moeder voorgetrokken werd. Als hij van haar twee stukken spek kreeg en wij maar een zeiden we plagend: *"Hij krègt twéé stukken en hij is ur nog nie ins inne van ons."* *Jurrie was unne doodgoeie mins!* Wanneer we wel eens mopperden zei hij tegen ons: *"Gij moest oew schaomen, jullie moeder hi nog zo dur*

Vader Jan van Limpt en moeder Bel Panjoel enkele dagen na hun trouwdag op 22 mei 1924.

bist gedon!" Van mijn zussen heb ik gehoord dat ik *Jurries* lieveling was. Omdat ik het kakkenestje was, kwam ik meestal wat later uit bed. *Jurrie* riep dan: *"Laotslaoper komde nou pas ut oew bed."* Als ik hem dan met mijn handjes door zijn altijd kortgeknipte haren aaide, genoot hij met volle teugen. Hij was een verwoed *bieboer* en fanatiek jager. Regelmatig bracht hij een konijntje mee naar huis waardoor en een extra stukje vlees op tafel kwam. In 1951 is hij overleden. Van de opbrengst van zijn geweer is de begrafenis betaald. Toen *Jurrie* er niet meer was, hebben we dat met z'n allen als een groot gemis ervaren.

De Straot

Ons huis in de *Straot* was een zogenaamde twee-onder-een-kapwoning gebouwd door aannemer Toontje Wilborts. In de andere woning, richting Hooge Mierde, woonde het gezin van Bert-oom, de jongste broer van onze moeder. Naast Bert-oom woonde tante Trien van Limpt-Jansen met haar huishouden en daar weer naast het gezin van *Kiske Vet* (van Gestel). Naast ons, richting het dorp, woonden achtereenvolgens Graord van Limpt, Piet van de Zwarte (van Limpt) en Neel van de Klamp (Maas). Tussen het huis van Graord van Limpt en ons huis heeft later, *Pruis-oom* (Fons van

Het zilveren bruidspaar Jan en Bel van Limpt-Panjoel te midden van hun gezin op 22 mei 1949. Hun kinderen v.l.n.r. An, Nel, Péér, Jo, Jeanne, Guus, Miet, Bertus en Bertha.

Limpt) een nieuw huis gebouwd. Bij mooi weer werden de stoelen buiten gezet en werd er overal volop gebuurt. Bij het huis van *de Zwarte* (van Limpt), daar waar nu de Hoogakker begint, verzamelden zich de echte *buurters*. Tegenwoordig zou je dat een hangplek voor ouderen noemen. Het waren vaak Jan Pas, *Schore Fons* (Schoormans), Jan *Schaop* (Dirkx), *de Witte en de Zwarte* (Van Limpt) en *Pruis-oom* (Van Limpt) die met elkaar wedijverden om de mooiste en sterkste verhalen. Ze noemden het *de Luien Hoek*. Door de *buurters* uit zelfspot zo genoemd omdat ze vonden dat mensen die veel tijd hadden om te buurten lui waren. Ook op andere plaatsen in de Straot kwamen dergelijk buurtgroepen bijeen. De *Straot* was een buurt waar burenhulp en gemeenschapszin vanzelfsprekend waren. Er heerste altijd een gemoedelijke sfeer.

Oorlog

Mijn vroegste herinneringen dateren van de weken voordat Reusel bevrijd was van het Duitse leger. Het was september-oktober 1944 en het oorlogsgeweld in Reusel was in volle hevigheid losgebarsten. De *Straot* werd hevig beschoten en wij moesten halsoverkop over de akkers vluchten naar de boerderij van *Gielis Wil* (van Limpt) aan de Kattenbos, een neef van onze pa. We vonden daar in de schuilkelder beschutting en moesten angstig de gebeurtenissen afwachten terwijl de *Straot* en het dorpscentrum in puin

werden geschoten. Het ergste vond ik nog dat ik tijdens de overhaaste vlucht een van mijn klompjes en fopspeentje verloren had en mijn ouders die niet konden gaan zoeken omdat ze heel erg bang waren van het oorlogsgeweld. In onze schuilkelder had het gezin van Tante Pieta en Bert oom Panjoel met 7 kinderen ook onderdak gekregen en

Jeanne van Limpt doet haar Plechtige Communie op 22 mei 1951.

Op 25 mei 1945 zit Jeanne van Limpt in de eerste klas.

nog een ander gezin meen ik me te herinneren. We zaten toen dicht opeengepakt met meer dan 20 personen in die schuilkelder. In de Kattenbos waren nog veel meer schuilkelders. We hoorden dat er maar liefst 12 schuilkelders waren waarin zo'n 200 vluchtelingen beschutting hadden gevonden. Voor het gezin Adams uit de Lensheuvel kreeg de vlucht naar de Kattenbos wel een heel spannend verloop. Moeder Adams is onderweg, in een karspoor bevallen van een gezonde dochter. Tante Trien van Limpt heeft bij die bevalling geholpen. Op de Kattenbos werd lief en leed zoveel mogelijk met elkaar gedeeld en vonden we veel steun bij elkaar. Ons moeder is voor het belangeloos opvangen van haar gezin haar hele leven

de familie van *Gielis Wil* dankbaar geweest. Alles werd met elkaar gedeeld. Er werd zelfs illegaal een varken geslacht.

Heel spannend werd het toen een Duitse soldaat bij de schuilkelder aankwam en dreigend met zijn geweer ons An mee wilde nemen. Alles leek erop dat het hem om seks ging. Ons An verzette zich hevig en loog over haar leeftijd. Het maakte blijkbaar indruk op die Duitse vlegel want hij droop af met de uitroep: "*Es ist nur ein Mädchen!*" Bij andere schuilkelders aan de Kattenbos heeft hij het ook geprobeerd en van wat ik begrepen heb met succes. Het is slecht met hem afgelopen. Hij is in de Kattenbos in een gierput terecht gekomen wat hij niet overleefd heeft.

Op 4 oktober hebben de Duitse soldaten Reusel verlaten en keerden we weer naar huis terug. We konden nog niet meteen in ons huis wonen omdat het zwaar beschadigd was. De schoorsteen van het totaal vernielde huis van buurman Pruis-oom lag midden in onze kelder en had alle wekflessen kapot geslagen. Ons moeder had de flessen voor de vlucht nog wel allemaal op de grond gezet omdat ze vond dat ze daar veiliger stonden. Dat had dus geen zin gehad. Tot ons huis gerepareerd was hebben we een aantal weken bij ome Janus en Tante Mien van Gompel-Panjoel aan de Rijpershoek gewoond.

De Straot in de vijftiger jaren. Aan de linkerkant van voor naar achteren de huizen van Gerard Maas, Toon Schaf (Hendrixx), Gust Bierings, Neel van de Klamp (Maas), Piet van de Zwarte (van Limpt), Graard van Cele (van Limpt), Pruis (Fons van Limpt) en d'n dove Jan van Limpt.

Lagereschooltijd

Het eerste deel van mijn kleuterschooltijd heb ik doorgebracht in een daarvoor ingericht klaslokaal in het oude fratersklooster aan de Schoolstraat. 's Morgens waren de meisjes in die klas en 's middags de jongens. Toen de Kindje-Jezusschool van de zusters hersteld was van de geleden oorlogsschade verhuisden we daar naartoe en werden de klassen weer gemengd. Van de kleuterschooltijd herinner ik me vooral dat de kinderen van de 'elite' voorgetrokken werden ten opzicht van de arbeiderskinderen. Alleen die kinderen mochten met de mooie poppen en ander speelgoed spelen. Dat ervoer ik toen als oneerlijk en pijnlijk.

Mijn vriendinnekes van de Lagere School waren Greetje Panken, Mia Schoor (Schoormans), Nel van Waote (van Gompel) en Cor en An van Bert oom en tante Pieta Panjoel. Kattenkwaad uithalen was aan ons niet besteed. De vrije tijd werd doorgebracht met favoriete bezigheden knikkeren, hinkelen, touwtje springen en popjes maken van *erpel* en eikels. Regelmatig kwam Mertekus Gust met zijn kudde schapen door de straat op weg naar de Lagemierdsedijk om daar te grazen. In het voorjaar liepen daar veel lammetjes bij. Wij vroegen dan telkens: "*Gust kréégen we un kléén schopke?*" Gust zei dan steevast: "*Mergen.*" Wanneer we het 's anderendaags weer vroegen riep hij uit: *Mergen heb ik toch gezééd!*"

Tienerjaren

Na mijn lagereschooltijd ben ik vier jaar naar de huishoudschool van de zusters geweest. Behalve een paar zusters waren daar ook An Kraoi (van Loon) en Cor Sanders onderwijzeressen. Het ging er tamelijk streng aan toe en we moesten het eten dat we zelf gekookt hadden opeten. Op een keer had ik kapucijners met spek bereid. Dat was totaal mislukt en smaakte van geen kanten. Ik heb de hele troep toen in het toilet doorgespoeld. Het weggooien van eten was een soort heiligschennis en daar stond een flinke straf op. Gelukkig hebben de leerkrachten het niet gezien want anders had er wat voor mij gezwaaid. Na de school ging ik thuis werken in de huishouding. Alleen mijn jongste broer, onze Jo en mijn ouders waren nog thuis. De andere broers en zussen waren getrouwd en uitgevlogen.

Na mijn zestiende verjaardag werd ik lid van de kajotsters. De wekelijkse bijeenkomsten waren in het patronaat bij het fratersklooster. Leidsters die ik er nog van ken waren Lucia van Mil van Kaethoven en Zus Cuyllits. Van kapelaan Paanakker kregen we levenslessen in de christelijke moraal. Jef van der Heijden, de leider van de Reuselse Liedertafel, gaf er zangles. Verder vermaakten we ons met tafelfoetbal, pingpongen, kaarten en andere gezelschapsspellen. Allemaal bezigheden waar ik graag aan meedeed. Bij ons thuis werd er door mijn zussen en ons moeder altijd veel gezongen. Ook ik deed daar altijd graag aan mee. Met weemoed denk ik terug dat we thuis in koor het lied 'op de grote stille heide' zongen. Mijn zussen Bertha en Miet waren toen al bij

De 6 dochters van Jan en Bel van Limpt-Panjoel op 22 mei 1949. Achter v.l.n.r. Bertha, An, Guus, Nel en Miet en vooraan Jeanne.

Jan en Bel van Limpt-Panjoel in hun huis aan de Mierdseweg 17 op 9 augustus 1971.

Trouwdag van Ton en Jeanne van Rooij-Van Limpt op 26 mei 1951.

het kerkkoor. Op een keer trok ik de stoute schoenen aan en vroeg aan Kees Wouters, de leider van het kerkkoor, of ik ook bij het koor mocht. Hij kwam naar ons thuis en liet me een liedje voorzingen. Dat beviel hem blijkbaar goed want ik mocht direct bij het koor komen.

Overdag werkte ik in die tijd als dienstmeid in de huishouding van schilder Harrie Michiels aan de Lindestraat. Harrie en zijn vrouw Laura waren heel *goei minsen* en ik heb daar dan ook heel plezierige herinneringen aan overgehouden.

Eigen gezin

In Zaal de Valk van Mil van Kaethoven werden door dansschool de Neet uit Eindhoven danslessen gegeven. Ik zal een jaar of 17 geweest zijn toen ik daar naar toe mocht samen met mijn vriendinnen Mia Schoor, Greet Panken en Cor van Bert-oom en tante Pieta Panjoel. Het dansen ging me goed af en een jaar later gingen we ons geluk zoeken op de dansvloer van *Jonneke* van Eijk in Klein Amsterdam.

Rond mijn 20ste jaar zochten we het buitendorps, met name in het Wapen van Bladel. Op de dansvloer ontmoette ik Ton van Rooij, een jongen uit Bladel. Een paar dansjes waren genoeg om de zondag daarop vriendschap te krijgen die nu al meer dan 50 jaar heeft geduurd. Tijdens onze verkering maakten we kleine uitstapjes zoals te voet

De vriendinnen v.l.n.r. Maria van Wotjes (van Gompel), Jeanne van Limpt en Mia Moeskops omstreeks 1963.

op bedevaart naar Gerardus in de Weebosch en een fietstocht naar Onze Lieve Vrouw van Scherpenheuvel. Na 2,5 jaar verkering zijn we op 26 mei 1964 getrouwd. We zijn direct gaan inwonen bij onze pa en ons moeder aan de *Straot* die toen al omgedoopt was in Mierdseweg. Tussen 1965 en 1969 zijn daar onze drie kinderen, Jozef, Isabelle en Irma geboren en hadden Ton en ik ons gezin compleet waar we heel content mee waren.

Hoewel we aparte woonruimten hadden deden we het huishouden voor een deel samen met mijn ouders. Wanneer er voor hen bezoek kwam gingen ze wel altijd naar hun eigen kamer. In 1983 en 1984 zijn respectievelijk onze pa en ons moeder overleden. In het huis aan de Mierdseweg, waar ik geboren en getogen ben, was ik toen de enige die van het ouderlijk gezin daar achterbleef. Behalve met het verlies van mijn ouders heb ik ook daar heel veel moeite mee gehad, vertelt Jeanne nadrukkelijk.

Gezondheid

In 1978 ging ik samen met Ton en de kinderen naar Lourdes. Tijdens die reis heb ik acute reuma op mijn luchtwegen opgelopen. Volgens professor Mares hoorde ik bij de 10 Nederlanders die die ernstige ziekte hadden opgelopen. Ik raakte vrijwel direct voor een deel mijn stem kwijt en er moest

een buisje in mijn keel geplaatst worden om voldoende lucht te krijgen. Dat was nog maar het begin, er zouden nog veel operaties volgen. Fietsen was niet meer mogelijk en met zingen in het kerkkoor, mijn leukste vrijetijdsbesteding, moest ik direct stoppen. De ziekte had niet alleen veel impact op mijn leven maar ook op dat van mijn man Ton en onze drie kinderen. We kregen wel hulp in de huishouding maar de meeste tijd kwam

het extra werk en de zorg voor mij op hun schouders terecht. Vaak konden m'n kinderen niet gaan spelen als ze daarvoor gevraagd werden door hun vriendjes en vriendinnetjes, wat ik heel erg vond. Mijn man Ton moest mij in de loop van de tijd steeds vaker en ook wel 's nachts verzorgen. Hij heeft dat altijd geweldig gedaan tot hij rond zijn 60ste verjaardag een black out kreeg die hij nooit meer te boven is gekomen. Nu heeft hij al een half jaar zelf ook veel zorg nodig wat ik en de kinderen heel erg vinden.

Ondanks de grote zorgen gingen we toch met ons gezin jaarlijks op vakantie. Vele jaren naar Zeeland maar ook een aantal keren naar de Duitse Eifel in de omgeving van de Moezel. Ondanks het feit dat mijn ziekte zich voor de eerste keer in Lourdes openbaarde, ben ik daar toch maar liefst elf keer geweest. Een keer met het hele gezin, acht keer met Ton en 2 keer alleen. Van elke reis heb ik genoten en kwam ik met een voldaan gevoel thuis. Ik ben Ton en de kinderen heel dankbaar dat ze zoveel voor me gedaan hebben en ze dat vanzelfsprekend vonden, vertelt Jeanne ontroerd.

Floriaan

Door mijn ziekte en de zorgelijk toestand van mijn man Ton heb ik een half jaar geleden mijn ouderlijk huis aan de Mierdse-

Het Zilveren bruidspaar Ton en Jeanne van Rooij-Van Limpt op 26 mei 1989.

Ton en Jeanne van Rooij-Van Limpt waren op 26 mei 2004 veertig jaar getrouwd. Ze staan voor de Reuselse kerk hier te midden van hun 3 kinderen met partners en 2 kleinkinderen.

Het gezin van Ton en Jeanne van Rooij-Van Limpt met partners en kleinkinderen. Het is Pasen 2013 en staan hier in hun tuin aan de Mierdseweg 17, waar Jeanne bijna heel haar leven gewoond heeft.

weg 17, waar ik heel mijn leven gewoond heb, voorgoed moeten verlaten. Nu ben ik te gast op de verpleegafdeling van de Floriaan te Bladel waar ik goed verzorgd wordt. Dat is een heel moeilijke stap voor me geweest en dat doet me nog steeds pijn maar het kon helaas niet anders en ik moet verder. Gelukkig heb ik veel steun van mijn kinderen, kleinkinderen en vrienden die me vaak komen opzoeken. Op 26 mei 2014 vierden Ton en ik onze gouden bruiloft samen met de familie en bekenden. De uitnodigingskaarten maak en knip ik zelf. Als ik flink doorwerk kan ik 3 kaarten op een voormiddag klaar krijgen en daar ben ik heel content mee.

Slot

Jeanne van Rooij-Van Limpt is een persoon die met plezier vertelt over vroeger en haar leven. Met respect praat ze over haar voorouders maar vooral ook over haar ouders en andere gezinsleden. Haar ouderlijk huis waar ze geboren en getogen is, heeft ze een half jaar geleden wegens haar gezondheidstoestand moeten verlaten. Dat is zoals ze zelf zegt gepaard gegaan met veel hartzeer. Met de gezondheid van haar man Ton, die heel veel voor haar betekent, is het momenteel niet best gesteld en geeft haar extra zorgen. Ondanks al dat leed staat ze positief in het leven. Ze ziet het leven liever van de zonnige kant en klagen komt in haar woordenboek niet voor ondanks het feit dat ze vaak letterlijk en figuurlijk veel pijnlijke momenten heeft gekend. Dat is gezien haar

situatie toch heel bijzonder en dwingt veel respect af.

Tijdens mijn interview is mij duidelijk geworden dat ze zelf ook diep respect heeft voor haar man Ton, haar drie kinderen en twee kleinkinderen, Silvia en Rico waar ze bovendien heel trots op is. Ze praat daar met grote dankbaarheid over waarbij ze vertelt dat ze allemaal voorbeeldig met haar ernstige ziekte zijn omgegaan. Daarom stellen we met recht vast dat Jeanne, uit het grote gezin van Jan van Limpt en Bel Panjoel een echte Reuselse genoemd mag worden.

De kleinkinderen Rico en Silvia in mei 1997.